

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **Ing. P. Č.**, zastoupeného Mgr. Václavem Bubeníkem, advokátem se sídlem AK JUDr. Václava Bubeníka, Cihlářova 167/4, 571 01 Moravská Třebová, proti žalované: **Liberecká IS, a.s.**, se sídlem Mrštíkova 3, 471 71 Liberec 3, zastoupené JUDr. Alexandrem Šoljakem, advokátem se sídlem U Soudu 363/10, 460 01 Liberec 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 18. 9. 2013, č. j. 59 A 39/2013 - 48,

t a k t o :

Návrh žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 18. 9. 2013, č. j. 59 A 39/2013 - 48, **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 18. 9. 2013, č. j. 59 A 39/2013 - 48, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 26. 3. 2013 a rozhodnutí představenstva žalované ze dne 29. 3. 2013 a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaná je povinným subjektem podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a rozhodl o zrušení napadených rozhodnutí pro jejich nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž současně požádala o přiznání odkladného účinku. Návrh stěžovatelka odůvodnila tím, že nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že je povinnou osobou dle zákona o svobodném přístupu k informacím, do doby vyřešení této sporné otázky je v mnoha případech vázána mlčenlivostí, která plyne z její podnikatelské činnosti a z ochrany obchodního tajemství a unáhlené poskytnutí informací by mohlo přinést daleko závažnější a neodčinitelné následky, než je tomu ve vztahu k žalobci. Zdůraznila, že své služby poskytuje v oblasti elektronických komunikací, kde je ochrana přenášených dat a vztahů k nim jednou z nejvyšších priorit.

Žalobce se k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. je k přiznání odkladného účinku třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Na pravomocný rozsudek krajského soudu je třeba hledět jako na zákonný a věcně správný, dokud není jako celek zákonným způsobem zrušen, stěžovatelku je tedy při rozhodování o jejím návrhu třeba považovat za správní orgán, přestože v kasační stížnosti toto své postavení zpochybňuje. Proto je také nyní její návrh nutné hodnotit ve světle názoru vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, publikovaného pod č. 1255/2007 Sb. NSS (byť k částečně odlišné právní úpravě): *„S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenabratelné újmě.“* V citovaném rozhodnutí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu příkladmo uvádí jako relevantní situaci pro udělení odkladného účinku případy vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku.

Nejvyšší správní soud si je plně vědom, že návrhům správních orgánů v některých případech bylo vyhověno právě s přihlédnutím k citovanému usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, zejména s ohledem na problematičnost skutečnosti, že by vedle sebe mohla existovat dvě odlišná či dokonce protikladná správní rozhodnutí o téže věci (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2008, č. j. 3 Ads 29/2008 - 35, dostupné na www.nssoud.cz). V posuzované věci však dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že návrh není důvodný.

Nejvyšší správní soud stejně jako v usnesení ze dne 15. 7. 2009, č. j. 6 Ads 87/2009 – 49, upozorňuje, že institut odkladného účinku je primárně spjat s žalobou jakožto nástrojem ochrany veřejných subjektivních práv adresáta veřejnoprávního působení. Odkladný účinek přiznávaný žalobě má proto ochránit tohoto adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy. Stále totiž platí, že podle § 2 s. ř. s. poskytují soudy ve správním soudnictví primárně ochranu veřejným subjektivním právům. Postavení žalované jako správního orgánu, jemuž soudní řád správní přiznal legitimaci podat kasační stížnost jako orgánu moci výkonné, spíše ale nasvědčuje tomu, že poskytnutím legitimace k podání kasační stížnosti správnímu orgánu se vyjadřuje zájem na efektivitě působení objektivního práva a jednotě a zákonnosti rozhodování krajských soudů ve správním soudnictví. Z tohoto hlediska je nutno nazírat i na návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti správním orgánem.

Dále je nutno podotknout, že sama kasační stížnost je opravným prostředkem mimořádným, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Přiznání

pokračování

odkladného účinku vůči pravomocnému rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci. Nemůže být tedy prostředkem - jak fakticky zamýšlí stěžovatelka - který by měl odvrátit účinky pravomocného rozhodnutí pouze z důvodu stěžovatelkou namítané a hypoteticky možné věcné nesprávnosti rozhodnutí, kterému by se však do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu musela přizpůsobit její správní praxe. Takto extenzivní užití institutu odkladného účinku by vyžadovalo faktické předběžné posouzení pravděpodobného úspěchu kasačních námitek. Přiznáním odkladného účinku se prolamují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno; tímto zákonným postupem ovšem není přiznání odkladného účinku, ale až meritorní výrok o kasační stížnosti. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci správního soudnictví. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce opsal slovy o nepoměrně větší újmě.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzovaném případě nehrozí stěžovateli nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám.

Stěžovatelka jí tvrzenou újmu, která by jí mohla vzniknout v důsledku pravomocného rozsudku krajského soudu, popsala jen velmi obecně, z jejího návrhu není především zřejmé, jaké konkrétní závažné a neodčinitelné následky by údajné porušení této povinnosti mělo mít. Již z tohoto důvodu nelze návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku vyhovět, neboť s ohledem na neurčitost jejích tvrzení není možné ani posoudit, jaká újma by jí v důsledku nepřiznání odkladného účinku mohla vzniknout a v jaké intenzitě.

Dále je třeba uvést, že v daném případě krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatelka je povinnou osobou dle zákona o svobodném přístupu k informacím a zatížila řízení vadou, neboť z jejích rozhodnutí neplynou relevantní důvody, pro které žalobci odepřela zpřístupnění jím požadovaných informací. Ve svém zrušovacím rozhodnutí však krajský soud nezavázal stěžovatelku právním názorem, jak konkrétně má ve věci podle zákona o svobodném přístupu k informacím rozhodnout. Spor se co do obsahu žalobcem požadovaných informací týká pouze otázky, zda rozhodnutí stěžovatelky byla či nebyla přezkoumatelná. Rozsudek krajského soudu ve své podstatě nenastolil žádnou spornou právní otázku ve vztahu k obsahu informací, jejichž poskytnutí žalobce žádá, jejíž hypoteticky nesprávné řešení by mohlo znamenat újmu, neboť prohlásil rozhodnutí stěžovatelky za nepřezkoumatelná. Z této skutečnosti vyplývá pro stěžovatelku jediný důsledek - rozhodnout znovu s řádným odůvodněním. Ani po případném zrušení rozsudku krajského soudu v řízení o kasační stížnosti a po případném „obživnutí“ původního rozhodnutí (přípisů) stěžovatelky tak nelze bez dalšího a priori předpokládat, že dojde ke konkurenci protichůdných rozhodnutí (přípisů).

S ohledem na uvedené, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě stěžovatelky nejsou podmínky § 73 odst. 2 s. ř. s. dány.

Z důvodů uvedených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu